

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **J. H.**, zastoupenou JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Kopečná 940/14, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/11493-920, sp. zn. SZ/MPSV-2016/184049-920

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/11493-920, sp. zn. SZ/MPSV-2016/184049-920, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právního zástupce JUDr. Pavla Holuba, advokáta se sídlem AK Kopečná 940/14, 602 00 Brno, ve výši 8.833 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadala rozhodnutí žalovaného, označené v záhlaví tohoto rozsudku a domáhala se jeho zrušení. Uvedla, že toto rozhodnutí považuje za nesprávné z mnoha důvodů:

Sdělila, že závěry PK MPSV jsou v absolutním rozporu s obsahem všech lékařských nálezů, např. veškeré těžké diagnózy nejsou v posudku popsány a často druhá strana lékařské zprávy, jako by nikdy neexistovala a tím pádem nejsou zcela úmyslně objektivně posouzeny veškeré diagnózy, aby byl žalobkyni přiznán stupeň nižší, a to ZTP, který obdržela již v roce 2005, tedy před 11 lety. Domáhala se proto zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Soudem ustanovený právní zástupce žalobkyně pak žalobu doplnil následujícím způsobem:

Uvedl, že žalovaný „Rozhodnutím“ ze dne 13. 1. 2017 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou, č. j. 149706/16/ŽR ze dne 25. 7. 2016 a přiznal žalobkyni pouze nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem ZTP ode dne 1. 1. 2016 trvale, ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., neboť je osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace a žalobkyně tak podle žalovaného splňuje podmínky nároku pouze na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem ZTP, avšak nejsou dle žalovaného splněny podmínky nároku na vyšší stupeň průkazu, tj. průkazu označeného symbolem ZTP/P, jehož přiznání žalobkyně požaduje.

Proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí žalobkyně podala žalobu, kterou doplňuje následovně.

Dle žalobkyně rozhodnutí žalovaného trpí vadami, neboť vzhledem ke zdravotnímu stavu osoby porušuje princip, který je zakotven v § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobkyně namítá, že Posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 10. 11. 2016 je neúplný a nepřesvědčivý, posudková komise se nevypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především těmi, které žalobkyně namítá, z posudku nevyplývá, že zdravotní stav žalobkyně byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem žalobkyní tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. Ads 72/2014-26).

Rozhodnutí žalovaného trpí vadami, neboť vzhledem ke zdravotnímu stavu osoby nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (ochrana zdravotně postižených a naplnění mezinárodních úmluv o naplnění pomoci těmto osobám), kterým je ochrana zdravotně postižených. Současně dochází k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., kdy hodnocený stav neodpovídá okolnostem daného případu.

Žalovaný se nevyrovnal se vznesenými námitkami, neboť nezohlednil zhoršení zdravotního stavu žalobkyně, tvrzení žalobkyně v předcházejícím řízení nerespektoval, přičemž neuvedl argumentaci, která by podložila jeho tvrzení, že žalobkyně má pouze nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem ZTP, nikoliv označeným ZTP/P. Žalovaný nezdůvodnil, co jej vedlo k tomu, že žalobkyni nepovažuje za osobu, již náleží průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem ZTP/P, neuvedl, která kritéria nesplňuje, zejména s ohledem na základní potřeby vymezené dle 1.

přílohy, vyhlášky č. 505/2006 Sb., kdy stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný se nezabýval specifiky zdravotního stavu žalobkyně, nehodnotil její zdravotní stav ze všech hledisek.

Žalobkyně se domnívá, že nepřipuštění nápravy by bylo vůči ní nepřiměřeně tvrdým opatřením, jež by jí mohlo přivodit vážnou újmu.

Při posuzování zdravotního stavu se bylo třeba zabývat tím, co bylo zjištěno, vyšlo najevo a uvedla žalobkyně.

Žalobkyně výslovně požaduje uvedení následujícího s tím, že kromě řady dalšího se posudková zpráva nezabývala:

1. Žalobkyně vytýká žalovanému nesprávné zařazení zdravotního stavu podle přílohy výše uvedené, kdy posudkový lékař dospěl ve svém závěru, že její celkový stav odpovídá postižení uvedenému v odst. 2 písm. f), přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., což znamená podstatné omezení schopnosti pohyblivosti na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace, což je v jejím případě stanoveno pouze těžké omezení funkce dvou dolních končetin. Žalobkyně je přesvědčena, že zdravotní stav by měl být podřazen pod odst. 3 písm. f), přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., jako zvlášť těžká porucha pohyblivosti na základě závažného postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí; funkčním celkem se rozumí hrudník, páteř, pánev, končetina, nebo prognózy srovnatelné. Tento závěr komise považuje žalobkyně za rozporný se skutečností, neboť se nejedná pouze o těžké omezení funkce dvou končetin. Žalobkyně má potíže se schopností samostatné pohyblivosti v interiéru a exteriéru a jen na krátké vzdálenosti. V domácím prostředí se žalobkyně pohybuje 10 let se značnými obtížemi s pomocí 2 francouzských holí, nevydrží stání, nemůže se ohýbat, bezpečně nic nepřenese, často ji padá nádobí na zem, také hole, pokud si hůl opře, není schopna si věc zvednout, trpí bolestmi hlavy a vertigem, neudrží rovnováhu, padá. Od roku 2000 se stále zhoršuje stav jejího pohybového ústrojí. Žalobkyně nezvládá pohybovat se chůzí krok za krokem, ani s přestávkami, v dosahu alespoň 200 m a taktéž nezvládá chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru a dolů, nezvládá potřebu mobility, má těžce narušenou statiku a dynamiku. Toto vyplývá zejména z lékařských zpráv MUDr. J. Č. – neurologa ze dne 4. 10. 2006 a 13. 6. 2014.
2. Ve venkovním prostředí ujde s holemi krátký úsek, není schopna procházky, samostatné chůze, pohyb je možný na invalidním vozíku, a to s poskytovatelem péče, který vozík mechanicky řídí. Důvodem je závažné postižení více funkčních celků, v jejím případě celá páteř, včetně hrudní, omezení pohybu ramenních kloubů a oboustranné oslabení síly stisku rukou, pro které nemůže vozík řídit sama. Dalším funkčním celkem je mnohaleté postižení malé a velké pánve, chronický blok SI skloubení, protruze ploténky L 4/5 a paramediální herniace L5/SI, 2 x operace zhoubného nádoru, postižení zraku, těžké vertigo, problémy po CMP, totální endoprotéza (obsahuje zpráva MUDr. B.), těžká osteoporóza,

prodělala cévní mozkovou příhodu (viz lékařská zpráva MUDr. B. T. ze dne 1. 12. 2012).

3. Do jaké míry je orientace skutečně narušena.
4. Posudková zpráva nezohledňuje dříve prodělané onkologické onemocnění (zhoubný nádor pochvy, 2x operace).
5. Posudková zpráva nezohledňuje, že žalobkyně byla léčena v Psychiatrické léčebně Jihlava na poruchy s trvalými bludy – porucha s bludy a neurastenie, výpadky paměti, dlouhodobě porucha řeči (viz výstupní zpráva z psychiatrické léčebny ze dne 9. 7. 2010 – ústavní léčba od 27. 5. 2010 do 30. 6. 2010, zpráva ošetřujícímu lékaři z 30. 6. 2010 a 25. 8. 2010 Psychiatrická léčebna Jihlava, 2. a 3. hospitalizace, lékařská zpráva Sanatorium Buchtův kopec ze dne 17. 2. 2011).
6. Žalobkyně uvádí, že nebyla zohledněna skutečnost, že trpí komplikovanou kataraktou a astigmatismem rohovky, hypermetropií, krátkozrakostí a před prací měla naprosto rozmazané vidění (viz zprávy z FN Brno – Bohunice, oční klinika, vyšetření ze dne 7. 6. 2017 MUDr. B., z 15. 7. 2016 MUDr. G., z 31. 1. 2017 MUDr. R., z 31.3.2017 MUDr. B. a z 27.6.2017 MUDr. K).

Posudková komise při svém hodnocení nevycházela z aktuálního zdravotního stavu žalobkyně. Hodnocení zdravotního stavu posudkovou komisí neodpovídá obsahu lékařských zpráv. Součástí spisu a tedy i hodnocení „posudkové komise“ nejsou aktuální zdravotní zprávy, mimo jiné od MUDr. B. z 16. 10. 2013 a 9. 3. 2016, z Nemocnice Nové Město na Moravě z 13. 6. 2014, zpráva MUDr. L. T. z ortopedie a traumatologie ze dne 12. 10. 2013, dekurz ze dne 6. 9. 2016 od MUDr. L. M., dekurz od téhož lékaře z 20. 10. 2015 a dekurz od téhož lékaře z 12. 7. 2016.

Žalobkyně pak přiložila lékařské zprávy, které má k dispozici a jsou citovány v „Posudkovém zhodnocení“ a to záznam od MUDr. T. z 1. 12. 2012, zprávu o ambulantním vyšetření od MUDr. J. S. z FN Brno z 25. 6. 2014 a ortopedické vyšetření MUDr. R. Č. z 18. 12. 2012.

Žalobkyně namítá, že pro účely posudku nebyly vyžádány kompletní lékařské zprávy z Nemocnice Nové Město na Moravě, z odd. ortopedie a neurologie, speciální ambulance bolesti, psychiatrie, gynekologie, interny, chirurgie a ve Žďáru nad Sázavou z ortopedie od MUDr. L. T. a neurologie MUDr. P. B. a z oční kliniky FN Brno-Bohunice.

Dle názoru žalobkyně se žalovaný nezabýval specifiky zdravotního stavu žalobkyně, resp. nehodnotil její zdravotní stav ze všech hledisek, pravděpodobně neměl ani všechny potřebné lékařské zprávy. „Posudek“ ze dne 10. 11. 2016 není nikým podepsán, diagnostický souhrn je nekompletní.

Dle žalobkyně jsou uvedena špatná data, na str. 3 poslední odstavec, kde se píše v Rozhodnutí MPSV čj. MPSV-2017/11493-920 ze dne 13. 1. 2017, podle posudku OSSZ je považována pouze za osobu s těžkým postižením, když v roce 2015 byla uznána za osobu

zvláště zdravotně postiženou, dle žalobkyně se jedná o rok 2005. Je přesvědčena, že nemělo dojít k žádnému posuzování jejího zdravotního stavu, ale automaticky měla průkaz ZTP získat, poněvadž průkaz ZTP jí byl přiznán přede dnem 1. 1. 2012, v takovém případě se řízení nevede a průkaz se zaznamenává pouze do spisu.

Výčet zdravotních stavů, jak jej stanoví prováděcí vyhláška č. 388/2011 Sb., v příloze 4 s ohledem na ust. § 34b) odst. 3 zákona o poskytování dávek není taxativní. Žalovaný se nezaměřil na porovnání zdravotního stavu s právním předpisem, resp. z jakého důvodu tu kterou definici zdravotního stavu lze či nelze aplikovat na provedená skutková zjištění.

Posuzování zdravotního stavu, tj. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, bylo zjišťováno pro účely příspěvku na péči, proto žalobkyně odkázala na kasační stížnost ze dne 7. 3. 2016 proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 41 A 94/2014-39, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 8 Ads 71/2016, z něhož je zřejmé, že se mimo jiné „Posudková komise nevyrovnala s námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání, že žalobkyně zvládne chůzi s oporou na vzdálenost maximálně 100 m s přestávkami, chůze po schodech není schopna vůbec, automobil neřídí a není schopna cestovat městskou hromadnou dopravou“. Pro výše uvedené nelze ani ve vztahu k posouzení zvládání základní životní potřeby mobility považovat posudky PK MPSV za úplné a přesvědčivé. Uvádí se, že chybí závěry v posudcích PK MPSV, jak dospěla k posouzení zvládání základní životní potřeby mobility žalobkyně v období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012. Vzhledem k nedostatkům a neúplným zjištěním bylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto o vrácení a přezkoumání stupně závislosti žalobkyně, vyjádření ke schopnosti zvládat veškeré aktivity vyjmenované u předmětných životních potřeb dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Dá se tedy předpokládat, že tato rozhodnutí mohou být ve prospěch žalobkyně a mohou výrazným způsobem ovlivnit rozhodování ve věci přiznání vyššího stupně průkazu, tj. průkazu označeným symbolem ZTP/P.

Žalobkyně je přesvědčena o tom, že její zdravotní stav jí opravňuje k přiznání průkazu ZTP/P.

Stejně jako v předchozí žalobě (mobilita) je třeba poukázat, že žalobkyně je starší, invalidní osobou, neznalou práva, která v důsledku nespočetných rozhodnutí mnoha správních orgánů i lékařů, také změny právních předpisů, se sama obtížně orientuje v problematice. Dále je osobu imobilní, jež musela čelit mnoha závažným onemocněním, kdy v důsledku změny místa bydliště (.....), musela změnit také zdravotnická zařízení, rozhodovalo více příslušných úřadů, lze se domnívat, že právě tato skutečnost mohla narušit návaznost správních rozhodnutí, nemá žádnou osobu blízkou, kromě zcela invalidního bratra, který sám vyžaduje péči 24 hodin denně.

Z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k tomu, že žalobkyně nezvládá nejméně 7 základních životních potřeb podle 1. přílohy, vyhlášky č. 505/2006 Sb.

Vzhledem k výše uvedeným okolnostem a popsáním skutečností, stejně jako k provedenímu dokazování, kdy se správní orgán nevypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, se žalobkyně domnívá, že její záležitost v této části nebyla správním orgánem posouzena.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že mu byla doručena žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/11493-920. Uvedenou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Úřadu práce – krajská pobočka Jihlava, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou ze dne 22. 7. 2017, č. j. 31826/17/ZR, kterým jí byl přiznán příspěvek na mobilitu zpětně od 1. 1. 2016.

V doplnění žaloby však právní zástupce žalobkyně uvedl, že žaloba nesměruje proti rozhodnutí ÚP ze dne 22. 7. 2017, kterým byl žalobkyni přiznán příspěvek na mobilitu zpětně od 1.1.2016, nýbrž proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Jihlava, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou (dále jen „Úřad práce“) ze dne 10. 8. 2012, č. j. MPSV-ÚP/109110009/12/AIS-ZDP, kterým byl žalobkyni od 1.6.2012 odejmut příspěvek na mobilitu. V doplnění žaloby právní zástupce mimo jiné uvedl, že napadené rozhodnutí ÚP ze dne 10. 8. 2012 je nesprávné, neboť je odůvodněno pouze tím, že byly žalobkyni změněny mimořádné výhody II. stupně na mimořádné výhody I. stupně. Žalobkyně je přesvědčena, že jí náležel příspěvek na mobilitu za období od 1. 6. 2012 do 31. 12. 2015, neboť nárok na tento příspěvek má držitel průkazu osoby se zdravotním postižením s označením „ZTP“. Žalobkyni byl dne 8. 10. 2008 vystaven průkaz ZTP s platností trvale, tj. dle dříve platné právní úpravy do 31. 12. 2015. Žalobkyně nepodala proti tomuto rozhodnutí řádný opravný prostředek, odvolání, neboť v době, kdy jí bylo doručováno, si nemohla zásilku dle jejího vyjádření převzít, neboť nebyla přítomna v místě jejího bydliště. Poté, co se o rozhodnutí dozvěděla, požádala pracovníci Úřadu práce o zaslání předmětného rozhodnutí, které jí však bylo doručeno až po nabytí právní moci.

Dále k věci žalovaný uvedl, že ze správního spisu prvostupňového správního orgánu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí Úřadu práce bylo vydáno dne 15. 8. 2012 a bylo doručována na žalobkyni určenou adresu pro doručování, tj. na adresu X. Dle doručky byla zásilka obsahující rozhodnutí připravena k vyzvednutí dne 16. 8. 2012 a žalobkyně byla vyzvána k vyzvednutí zásilky. Současně jí bylo zanecháno poučení ve smyslu ust. § 23 odst. 5 správního řádu. Dle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Správní řád v ust. § 24 odst. 1 správního řádu upravuje doručování náhradním způsobem, tzv. fikcí doručení. Institut uložení písemnosti určené do vlastních rukou lze použít pouze v případě, kdy je známa adresa pro doručování (v tomto případě je známa adresa trvalého pobytu odvolatele), účastník řízení má na této adrese domovní schránku nebo je zde jiné obdobné místo a v této schránce nebo na jiném vhodném místě je zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením, kdy a kde si ji může vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí. Písemnost se v místě uložení podle § 23 odst. 3 správního řádu ukládá na dobu 10 dnů, a pokud je to možné a pokud to nevyloučil správní orgán, který písemnost vyhotovil a doručuje, vloží se písemnost po uplynutí 10 dnů do domovní schránky, nebo na jiné vhodné místo. Fikce doručení je podle § 24 odst. 1 správního řádu spojena již s marným uplynutím lhůty 10 dnů. Účinky náhradního doručení (tzv. fikce

doručení) tak dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu nastaly dne 27. 8. 2012 a tímto dnem se považuje písemnost (rozhodnutí) za doručenou. Následující den, tj. dne 28. 8. 2012, začala plynout zákonná 15 denní lhůta pro podání odvolání. Posledním dnem pro podání odvolání tak byl den 11. 9. 2012. Napadené rozhodnutí Úřadu práce nabylo právní moci dnem 12. 9. 2012. Dne 17. 9. 2012 požádala žalobkyně Úřad práce o dodatečné zaslání napadeného rozhodnutí, neboť v době doručování předmětné písemnosti byla na dovolené.

Dle žalovaného je žaloba podána opožděně, neboť objektivní i subjektivní lhůta pro podání žaloby, stanovená v ust. § 84 odst. 1 s.ř.s., ve znění pozdějších předpisů, začala plynout dne 2. 10. 2012, tj. ode dne, kdy bylo odvolatelce zasláno (na základě její žádosti) napadené rozhodnutí na vědomí a dne 12. 9. 2014 uplynula objektivní lhůta dvou let pro podání žaloby.

Dle žalovaného je podaná žaloba rovněž nepřipustná, neboť žalobkyně se nedomáhala ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky podle § 85 s.ř.s., tj. proti napadenému rozhodnutí nepodala řádný opravný prostředek, odvolání.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozsah úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech, a že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, a navrhoval proto žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Na písemné vyjádření žalovaného reagoval právní zástupce žalobkyně replikou, v níž uvedl, že žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2017 pouze podrobně rozebírá příspěvek na mobilitu, resp. odejmutí příspěvku na mobilitu v návaznosti na rozhodnutí Krajské pobočky v Jihlavě, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou ze dne 10. 8. 2012, č. j. MPSV-ÚP/1091009/12/AIS-ZDP, kterým jí byl odejmut příspěvek na mobilitu od 1. 6. 2012 a dále popisuje důvody vztahující se k tomuto rozhodnutí, včetně procesních. Jedná se pravděpodobně o vyjádření, které mělo být adresováno k jiné spisové značce (viz sp. zn. 41 A 19/2017).

Žalobkyně nenalezla žádný z argumentů, jež by se týkal žaloby podané dne 7. 9. 2017 ke Krajskému soudu v Brně, jež směřovala proti rozhodnutí č. j. MPSV-2017/11493/920 ze dne 13. 1. 2017, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti Rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou ze dne 25. 7. 2016 a přiznal žalobkyni pouze nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem ZTP ode dne 1. 1. 2016 trvale, nikoliv průkaz označený symbolem ZTP/P.

Z připojených správních spisů soud zjistil tyto podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci.

Dne 4. 1. 2016 žalobkyně podala u Úřadu práce Žádost o přechod nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením.

Dne 21. 3. 2016 byl zdravotní stav žalobkyně posouzen lékařkou OSSZ Žďár nad Sázavou, kdy lékařka dospěla k závěru, po prostudování odborných lékařských nálezů, které v posudku uvedla, že u žalobkyně se jedná o vertebrogenní algický syndrom celé páteře, při degenerativních změnách a těžce narušené statické a dynamice všech etáží páteře, stav po zlomenině krčku pravé kosti stehenní a implantaci TEP v 8/2010 a zkratem levé dolní končetiny o 2 cm, gonartrosis bilat. gr. II., osteoporosis generalisata těžkého stupně, cévní onemocnění mozkové se stavem po cévní mozkové příhodě s přechodnou afasií v roce 2010, depresivní porucha s bludy u osobnosti akcentované s histrionskými rysy, a autoimunitní thyreoiditis, pozitivní antiTPO, hypofunkce, refluxní choroba gastroduodena, bulbitis chronica, antrumgastritis, postulcerózní deformace bulbu, trigonitis chronica, intermitentní mikrohématurie, stav po operaci bulby pro morbus Bowen.

Posudková lékařka uvedla, že u posuzované ženy se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který podstatně omezuje schopnost pohyblivosti a orientace. Posuzovaná je polymorbidní, pohybové postižení je dáno těžkým funkčním postižením páteře v celém rozsahu a též artrozou nosných kloubů dolních končetin se stavem po TEP kyčle vpravo po zlomenině. Chůze je pomalá, obtížná pro bolesti o dvou francouzských holích s napadáním na LDK, která je kratší o 2 cm. Posuzovaná má těžkou osteoporózu. Pohyblivost zhoršují i trvající závratě po CMP v 10/2010. Posuzovaná je astenického habitu.

Posudková lékařka uvedla, že hodnotí jako těžké funkční postižení pohyblivosti při těžkém omezení funkce dvou končetin – kombinované etiologie dle odst. 2 písm. f) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014.

Posudkový závěr je takový, že jde o osobu s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona č. 325/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění platném od 1. 1. 2014. Jde o zdravotní stav uvedený v odst. 2 písm. f) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014. Tento posudkový závěr je platný od 1. 1. 2016 a platí trvale.

Úřad práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Žďár nad Sázavou vydal dne 28. 7. 2016 rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobkyně má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ ode dne 1. 1. 2016 trvale. Rozhodnutí bylo opřeno o posouzení zdravotního stavu lékařkou OSSZ.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně v zákonné lhůtě podala odvolání, když nesouhlasila s posouzením svého zdravotního stavu, poukazovala na to, že se u ní nejedná pouze o těžké omezení dvou končetin, se schopností samostatné pohyblivosti v interiéru a v exteriéru se značnými obtížemi, a jen na krátké vzdálenosti. Sdělila, že v domácím prostředí se pohybuje 10 let se značnými obtížemi s pomocí 2 FH, nevydrží stání, nemůže se ohýbat, bezpečně nic nepřenesa, často ji padá nádobí na zem, často jí padá i hůl, pokud si ji opře, není schopna si ji zvednout, často trpí bolestmi hlavy a vertigem, neudrží rovnováhu, padá, nemá doma nikoho, kdo by jí pomohl, když to potřebuje. Uvedla, že má také velké problémy se zrakem, které popisovala.

Sdělila, že ve venkovním prostředí ujde s holemi krátký úsek, takže pokud se jedná o procházku, není schopna samostatné chůze a pohyb je možný jen na invalidním vozíku, a to s poskytovatelem péče, který vozík mechanicky řídí. Důvodem je závažné postižení více funkčních celků, v jejím případě je to celá páteř, včetně hrudní, omezení pohybu ramenních kloubů a oboustranně oslabení síly stisku rukou, pro které nemůže vozík řídit sama. Dalším funkčním celkem je mnohaleté postižení malé a velké pánve, chronický blok SI skloubení, protruze ploténky L4/5 a paramed. hernie L5/SI, 2x operace zhoubného nádoru, těžká osteoporoza skeletu, těžké postižení zraku, těžké vertigo, problémy po CMP, veškeré interní nemoci atd. včetně paréz. Domnívá se, že posudkový lékař bez hodnocení všech odborných lékařů nesprávně posoudil dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav posuzované, jeho dopad na celkové postižení pohyblivosti, kdy uvádí pouze těžké omezení funkce dvou dolních končetin. Z těchto důvodů s rozhodnutím úřadu práce nesouhlasila.

Poté, kdy byl správní spis zaslán žalovanému, tento nechal znovu posuzovat zdravotní stav žalobkyně, kdy posudková komise posudek vypracovala 10. 11. 2016, jednala ve složení tajemnice, předsedkyně posudkové komise byla posudková lékařka a další lékařkou přítomnou u jednání byla lékařka-neuroložka, která také nastudovala připojené lékařské zprávy. Posudková komise po zhodnocení všech odborných lékařských nálezů, které v posudku uvedla, dospěla k závěru, že u posuzované ženy se jedná o bolesti zad víceetážové, stav po zlomenině krčku pravé kosti stehenní, stav po osteosyntéze v 8/2010, zkrat 2 cm, dále artroza kolenních kloubů bilat., osteoporoza, cévní onemocnění mozku, stav po CMP v roce 2010, stav po zhojení dekubitu levé kyčle a psychické obtíže dle dokumentace. Posudková komise pak v posudkovém zhodnocení a závěru uvedla, že se jedná o posuzovanou ženu ve věku 65 let dlouhodobě sledovanou pro bolesti celé páteře při degenerativních změnách a při osteoporoze, hybnost páteře je omezena ve všech oblastech, jsou přítomny svalové spasmy a blokády, nejsou známky kořenového nebo míšního útlatu, nejsou parezy končetin.

Na horních končetinách je přítomno bolestivé omezení do plného rozsahu ramenních kloubů, na rukou bez dokumentované poruchy jemné motoriky, bez poruchy úchopové schopnosti. Na dolních končetinách vpravo stav po zlomenině krčku pravé kosti stehenní, řešený osteosyntezou v roce 2010, s omezením pohybového rozsahu a se zkratem končetiny, vlevo na kyčli stav po zhojení dekubitu s jizvou v této oblasti, kolena oboustranně s lehkým omezením při artrose. Na dolních končetinách bez přítomnosti parezy. Zkrat pravé dolní končetiny cca 2 cm.

Po stránce interní je posuzovaná kompenzována. Stav sluchu je přiměřený, zrak s korekcí je dobře zachován – 0,6-0,7. V oblasti mentální přes udávané psychické obtíže je posuzovaná plně orientována se zachovalými duševními kompetencemi.

Z výše uvedeného vyplývá, že posuzovaná nemá podstatné omezení v oblasti orientace.

V oblasti pohyblivosti hodnotí PK MPSV ve shodě s lékařem OSSZ, funkční ztráta dolních končetin prokázána nebyla, těžké zrakové postižení na úrovni slepoty prokázáno nebylo.

Posudková komise v závěru uvedla, že po prostudování podkladové dokumentace dospěla k závěru, že u posuzované jde o zdravotní postižení uvedené v odst. 2., písm. f) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014. Jedná se o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni těžkého funkčního postižení. Stav trval k datu žádosti a doba platnosti je trvalá.

O odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodl dne 13. 1. 2017, a to tak, že dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobkyně proti rozhodnutí úřadu práce zamítl a výše uvedené rozhodnutí potvrdil.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného byl posudek PK MPSV ČR ze dne 10. 11. 2016, který nechal žalovaný vypracovat pro účely odvolacího řízení, kdy odvolací správní orgán posudek PK MPSV z 10. 11. 2016 vyhodnotil za úplný, objektivní a přesvědčivý stěžejní důkazní prostředek, který vycházel jak ze zdravotní dokumentace, námitek uvedených v odvolání, tak i z funkčních důsledků zdravotního postižení. PK MPSV, jak uvedeno, se ve svém posudku vyjádřila a v potřebném rozsahu odůvodnila, proč je odvolatelka osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace a není osobou se zvlášť těžkým nebo úplným funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace. Uvedené závěry PK MPSV nejsou v rozporu s obsahem lékařských nálezů, které měla k dispozici. PK MPSV předně zpracovala posudek v řádném složení komise, za účasti odborné posudkové lékařky a dále odborné lékařky z oboru neurologie, podle povahy tvrzených obtíží, po studiu a vyhodnocení zdravotní dokumentace. Posudková komise se shodla v závěru ohledně hodnocení zdravotního stavu s lékařem OSSZ.

K námitkám uvedeným v odvolání žalovaný sdělil, že PK MPSV ve shodě s posudkem OSSZ dospěla k závěru, že schopnost pohyblivosti odvolatelky je těžce omezena (nikoliv zvlášť těžce či úplně). Dle PK MPSV je stav sluchu přiměřený, zrak je s korekcí dobře zachovaný (0,6-0,7). U odvolatelky nebylo prokázáno těžké zrakové postižení na úrovni slepoty. Nelze tak prokázat podstatné omezení schopnosti orientace na úrovni zvlášť těžkého nebo úplného funkčního postižení, které by odůvodňovalo přiznání nároku na požadovaný průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP/P“.

K námitce odvolatelky, že v minulosti (v roce 2005) jí byl přiznán průkaz označený symbolem „ZTP“, který dle jejího vyjádření odpovídal zvlášť těžkému postižení pohyblivosti, odvolací orgán uvedl, že průkazy mimořádných výhod byly podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, který byl účinný do 31. 12. 2011, poskytovány občanům s těžkým tělesným, smyslovým nebo mentálním postižením, které podstatně omezuje jejich pohybovou nebo orientační schopnost. Občanům s těžkým zdravotním postižením byly přiznávány mimořádné výhody I. stupně, občanům se zvlášť těžkým

zdravotním postižením byly přiznávány mimořádné výhody II. stupně a občanům se zvlášť těžkým zdravotním postižením a potřebou průvodce byly přiznávány mimořádné výhody III. stupně. Stupeň mimořádných výhod osvědčoval průkaz mimořádných výhod, a to I. stupeň, průkaz TP, II. stupeň průkaz ZTP a III. stupeň průkaz ZTP/P. V rámci sociální reformy byl zákonem č. 329/2011 Sb. zrušen institut mimořádných výhod. Průkazy osvědčující stupeň mimořádných výhod byly tímto zákonem ponechány v platnosti, nejdéle však do konce roku 2015. Současně byl zákonem č. 329/2011 Sb. zaveden průkaz osoby se zdravotním postižením s novými podmínkami nároku na tento průkaz. Označení (stupeň) průkazu (tj. průkaz TP, ZTP a ZTP/P) a benefity (výhody) zůstaly zachovány. PK MPSV ve shodě s OSSZ dospěla k závěru, že odvolatelka je osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. a vzniká jí tak nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, tj. nárok na stejný druh (stupeň) průkazu, který jí byl přiznán do 25. 10. 2011 (od 26. 11. 2011 byl odvolatelce přiznán průkaz mimořádných výhod I. stupně).

K námitce odvolatelky, že je držitelkou průkazu s označením ZTP vydaným před rokem 2012 a pokud měl úřad práce pochybnosti o platnosti tohoto průkazu, mohl dle jejího vyjádření zahájit řízení z moci úřední již v průběhu roku 2015, odvolací orgán uvádí, že osoby, které byly ke dni 1. 1. 2015 držiteli platného průkazu mimořádných výhod, vydaného podle předpisů účinných přede dnem 1. 1. 2012 měli ode dne 1. 1. 2015 nárok na průkaz se zdravotním postižením podle zákona č. 329/2011 Sb., ve znění účinném ode dne 1. 1. 2014 odpovídajícím stupni výhod. Tento nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením však byla osoba povinna uplatnit nejpozději do 31. 12. 2015, jinak nárok zanikl. Jednalo se tedy o povinnost držitele platného průkazu mimořádných výhod požádat o přechod nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením nikoliv o povinnost správního orgánu. V případě, že krajská pobočka Úřadu práce měla důvodné pochybnosti o neplatnosti doloženého dokladu, kterým osoba prokazovala nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením musela zahájit z moci úřední řízení o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Vzhledem k tomu, že odvolatelka v žádosti o přechod nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením doložila kopii průkazu mimořádných výhod II. stupně (průkaz ZTP) s platností trvale a úřadu práce bylo z úřední činnosti známo, že rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/1283/12/9S-Vyk, kterým odvolatelce přiznány mimořádné výhody I. stupně průkazu (průkaz TP) ode dne 26. 10. 2011 do 31. 12. 2015, zahájil úřad práce z výše uvedených nesrovnalostí dne 29. 1. 2016 řízení z moci úřední o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. V rámci prvostupňového a následně i odvolacího řízení byl zdravotní stav odvolatelky posouzen s výsledkem, že je osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. a vzniká jí tak nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZPT“, tj. nárok na stejný druh (stupeň) průkazu, který jí byl přiznán do 25. 10. 2011.

Po zhodnocení všech okolností odvolací orgán konstatuje, že odvolatelka je dle ust. § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace a splňuje tak podmínky nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP“. Nejsou splněny podmínky nároku na vyšší stupeň průkazu, tj. průkaz označený symbolem „ZTP/P“.

Krajský soud v Brně pak ve věci nařídil jednání den 28. 2. 2018.

U tohoto jednání žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s posudkem PK MSPV ČR. Posudková komise v posudku neuvádí všechny její diagnózy, hlavně ty, které jsou těžší. Pokud jde o pohyblivost, po bytě se pohybuje žalobkyně o dvou francouzských holích nebo o jedné holi za přidržování se nábytkem. Ven téměř nevychází, neboť neujde po nerovném terénu ani 200 m. Pokud nezbytně nutně potřebuje jít ven, může se pohybovat na mechanickém vozíku, musí ji však někdo vést, protože v rukou nemám sílu, aby to zvládla sama. Pokud potřebuje jet např. nakoupit, jede obvykle taxíkem nebo s ní jede pečovatelka, která ji pomůže s nákupem, pomůže ji ho přivést domů a také uložit. V posudku se také nikde neobjevuje, proti čemuž má žalobkyně výhradu, že v době, kdy byla posuzována, měla těžké postižení všech úseků páteře, kolen, ramen apod. Má pocit, že posudková komise tuto skutečnost neuvádí z toho důvodu, aby jí nemusel být přiznán průkaz ZTP/P. K orientaci uvedla, že má vážné problémy s očima, proto přestala také řídit motorová vozidla. Pokud jde o běžnou orientaci, někdy s tím má problémy, někdy ne, situace byla u ní nejvíce kritická kolem roku 2010, od roku 2015 se v tomto směru stav zlepšil.

Zástupkyně žalobkyně pak u jednání poukázala na to, že již z dřívější zdravotní dokumentace žalobkyně vyplývá, zejména pak z lékařské zprávy MUDr. B. ze dne 16. 10. 2013 a 9. 3. 2016 v návaznosti na lékařské zprávy ortopedů MUDr. Č. a MUDr. T., že u žalobkyně prokazatelně došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu, např. postižení vertebroxyen z původně středně těžkého postižení se změnil na těžké postižení. Zdravotní stav žalobkyně od roku 2005 se výrazně zhoršil, nezvládá 7 – 8 základních potřeb (mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, péče o domácnost, osobní aktivity a orientace). K posudku PK MPSV uvedla, že diagnostický souhrn v tomto posudku uvedený neobsahuje všechna postižení, které žalobkyně má, ale PK vybrala jen některá z nich a opomněla vzít v úvahu právě těžké diagnózy, kterými žalobkyně trpí. Žalobkyně nesouhlasí s posudkovým hodnocením, která využívá předložené lékařské zprávy jen částečně, nejsou vzaty v úvahu všechny diagnózy, zvláště pak ty těžké. Žalobkyně má také za to, že PK neměla k dispozici všechny lékařské zprávy, kdy v důsledku změny místa bydliště u žalobkyně a změnou zdravotnických zařízení není znám kompletně její zdravotní stav. Dále uvedla, že výčet zdravotních stavů, jak jej stanoví prováděcí vyhláška č. 388/2011 Sb. v příloze č. 4 s ohledem na ust. § 34b) odst. 3 zákona o poskytování dávek, není taxativní. Žalovaný se nezaměřil na porovnání zdravotního stavu žalobkyně s právním předpisem, resp. z jakého důvodu tu kterou definici zdravotního stavu lze či nelze aplikovat na provedená skutková zjištění.

Nebyly také vyžádány kompletní lékařské zprávy v Nemocnici Nové Město na Moravě, z oddělení ortopedie, neurologie, speciální ambulance bolesti, psychiatrie, gynekologie, interny a chirurgie a ze Žďáru nad Sázavou z ortopedie od MUDr. T. a z neurologie od MUDr. B. a také z oční kliniky FN Brno-Bohunice. Hodnocení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí neodpovídá obsahu lékařských zpráv.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba je důvodná.

Podle § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.

Podle § 34 odst. 3 uvedeného zákona, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátkou vzdálenost. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.

Podle § 34 odst. 4 uvedeného zákona, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ (průkaz ZTP/P) má osoba se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvlášť těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popř. není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvlášť těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.

Žalobkyně poukazovala na to, že její zdravotní stav měl být podřazen pod odst. 3 písm. f) příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb.

Příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. upravuje zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

Dle odst. 3 písm. f) uvedené přílohy, za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni zvlášť těžkého funkčního postižení nebo úplného postižení

pohyblivosti a orientace lze považovat zvlášť těžkou poruchu pohyblivosti na základě závažného postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí, funkčním celkem se rozumí hrudník, páteř, pánev, končetina.

Žalobkyně tedy měla za to, že její zdravotní postižení právě shora uvedenému odpovídá, proto se u ní jedná o zvlášť těžké omezení schopnosti pohyblivosti a orientace a měl jí být přiznán průkaz s označením „ZTP“.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, podkladem pro vydání rozhodnutí byl posudek PK MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 10. 11. 2016.

Tento posudek však soud, stejně tak jako žalobkyně, zatím nepokládá za posudek úplný, celistvý a přesvědčivý, a to z toho důvodu, že v posudkovém zhodnocení se posudková komise vypořádává jen velmi stručně se zdravotním stavem žalobkyně, v podstatě na její odvolací námitky proti prvostupňovému rozhodnutí vůbec nereaguje a z posudkového zhodnocení není vůbec patrné, proč nemohlo být v případě hodnocení zdravotního stavu žalobkyně toto hodnoceno tak, že by byl zdravotní stav podřazen pod odst. 3 písm. f) příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., když žalobkyně poukazovala na to, že v jejím případě má problémy s celou páteří, má omezení v pohybu ramenních kloubech, má oboustranně oslabenou sílu stisku rukou, značné postižení malé a velké pánve, chronický blok SI skloubení, protruze ploténky atd.

Soud neříká, že takovéto zdravotní postižení žalobkyně skutečně má, trvá však na tom, že z posudkového hodnocení musí být patrné, a to zcela jasně a přesvědčivě, proč posudková komise dospěla k závěru, že u žalobkyně jde o zdravotní stav uvedený v odst. 2 písm. f) příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., nikoliv o zdravotní stav uvedený v odst. 3 písm. f) příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb.

Soud tedy znovu opakuje, že s ohledem na skutečnost, které uvedl, zatím posudek PK MPSV ČR ze dne 10. 11. 2016 nepokládá za posudek přesvědčivý a úplný, tedy posudek, který by mohl být podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného.

Soud proto rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného, věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Před vydáním nového *rozhodnutí* bude muset nechat žalovaný vypracovat nový, či doplňující posudek PK MPSV ČR s tím, aby se posudková komise vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a jasně v posudku uvedla, proč zdravotní stav žalobkyně neodpovídá zdravotními postižení uvedenému v odst. 3 písm. f) příloha č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ale odpovídá zdravotnímu stavu uvedenému v odst. 2 písm. f) příloha č. 4 uvedené vyhlášky, pokud žalovaný nezmění na věc svůj názor.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci měla úspěch, náklady řízení však nebyly přiznány. Žalobkyně sice žádala náklady, a to 1x jízdné taxíkem Žďár nad Sázavou – Brno a zpět, výši těchto nákladů však nedoložila, aby je soud mohl přezkoumat. Žalovanému žádné náklady, kromě běžné úřední činnosti, nevznikly.

Ve smyslu ust. § 38 odst. 9 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) byl žalobkyni ustanoven advokát k ochraně jejich práv a v takovém případě má pak tento nárok na to, aby odměnu za zastupování hradil stát. V daném případě se jedná o odměnu za zastupování za 6,5 úkonů (jeden poloviční úkon), tj. 5x 1.000 Kč, 1x 500 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci, doplněk žaloby, replika na vyjádření žalované, rozmluva s klientem dne 13. 7. 2017 – konzultace věci, jednání u Krajského soudu v Brně dne 28. 2. 2018 a účast u vyhlášení rozsudku dne 7. 3. 2018. Dále se pak jedná o 6 x hotové výdaje po 300 Kč ke každému úkonu dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., vše zvýšeno o 21 % DPH, neboť zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. března 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.